

DOMMERKOMPENDIUM FOR AKITA

Godkjent av NKKs Standardkomite 2018
Kommentarene av godkjent av Norsk Akita Klubb Dato: 13.11.2017

Innholdsfortegnelse:

Forord _____	3
Historikk _____	4
Hachiko _____	5
Japansk og Amerikansk type _____	6
Norsk Akita Klubb _____	7
Bruksområder _____	8
Helhetsinntrykk _____	9
Proporsjoner _____	10
Skalle _____	11
Stopp _____	12
Snuteparti/Lepper _____	13
Kjever/Tenner _____	14
Kinn _____	14
Øyne _____	15
Ører _____	16

Hals _____	17
Forlemmer _____	18
Kropp _____	19
Hale _____	20
Baklemmer _____	22
Bevegelser _____	22
Pels _____	23
Rød farge _____	24
Tigret farge _____	25
Hvit og sesam farge _____	26
Overtegnet og feil tigrering _____	27
Størrelse _____	27
Feil og diskvalifiserende feil _____	28
Hva vektlegger JKC i bedømmningen? _____	28

Forord:

Norsk Akita Klubb håper at kompendiet vil bli til glede og nytte for dommere, dommerelever, for oppdrettere og alle andre som er interesserte i rasen.

NAKs ønske til dommerne: Akitaen blir ofte sett på som en "hodehund" i bedømmningen, men bygning, benstamme, hale, karakter, typiske bevegelser, med mer er også viktige. Helhetsinntrykket, uttrykket, verdigheten, velbalansert kropp, korrekte vinklinger og utstrålingen - er de på plass har du en vakker akita foran deg.

Per i dag sliter rasen fortsatt med steile skuldre og smale fronter, noe trange bakbensbevegelser samt en del runde øyeåpninger som forstyrrer uttrykket. Vi ønsker at dommerne kommenterer dette og ikke sier at det er slik de vanligvis beveger seg, eller at man overser et feilaktig uttrykk.

Komiteen har bestått av:

Kommentarene til standarden er utarbeidet av Norsk Akita Klubb med følgende fagkomité:
Britt Nyberg, Akitadommer og oppdretter
Marita Sørensen, Sunnhetskomiteen
Christen Lang, Akitadommer
i samarbeid med klubbens oppdrettere.

Fotografier:

Tusen takk til alle som har bidratt med bilder til kompendiet. I hovedsak har vi tatt med bilder på hunder fra hjemlandet, men også hunder i Norge i dag og hunder av høy kvalitet i Europa. I tillegg har Friedrich Birkmar bidratt med et bilde for å illustrere forskjellen på den japanske og den amerikanske typen.

Rasens historie

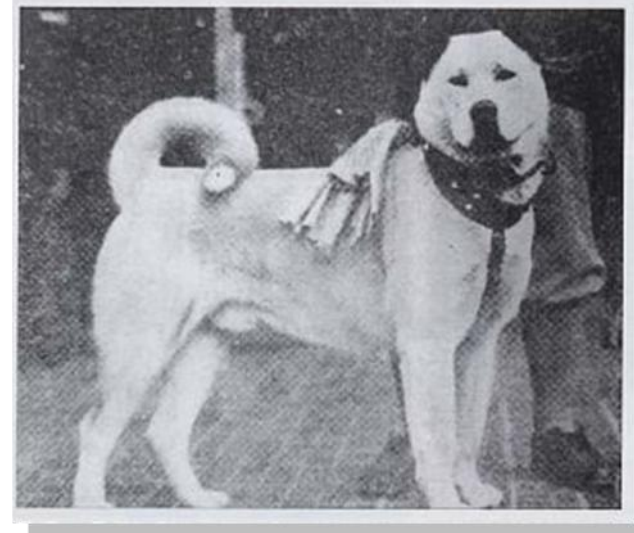
Historien til den japanske hunden kan spores helt tilbake til begynnelsen av Japans dokumenterte historie. Levninger fra tidligere perioder indikerer hunder av sørøstasiatisk pariatype som var gule, rødbrune eller grå.

Hundene fra Akitadistriktet (matagi-inu) var gode jegere på hjort, villsvin og bjørn. Matagi betyr anerkjent jeger, og hundene deres var kalt matagi-inu (inu betyr hund). Hundene var høyt verdsatt for sitt mot og stille jakt under sporarbeidet. Ustabile forhold i Japan på slutten av 1700-tallet førte til at flere av disse i tillegg også ble brukt som vakthunder. Senere ble disse store hundene brukt i hundekamper, noe som ble innført av samuraiene. Hundekampene ble forbudt i 1908.

Selv om hundekampene hadde ført til mye kryssblanding med vestlige raser (i hovedsak mastiff), så var det fremdeles mulig å finne renrasede hunder i fjelldistriktene i Japan.

Ut over 1900-tallet ble det fokus på å rekonstruere rasen, og den fikk nå navnet akita-inu, som betyr hunden fra Akita. Under perioden 1910-1925 ble akitaen mer og mer en utstillingshund og lite brukt til jakt, og det ble lagt ned et stort arbeid for å avle vekk innflytelsen fra andre raser, som mastiff. I 1931 ble ni særdeles bra eksemplarer av rasen utnevnt som nasjonalmonumenter.

Bilder: Øverst: Kart over Japan med distriktene hunderasene opprinner fra. Nederst: En av de ni akitaene som ble utnevnt til nasjonalmonument i 1931.

Under andre verdenskrig var det vanlig å bruke hunder som en kilde for pelskraver til militæruniformer og til mat. Folk ble stemplet som landsforrædere om de ble tatt i å gi mat til store hunder. Politiet utstedte en ordre om at alle hunder utenom schæferhund, som ble brukt i det militære, skulle fanges og beslaglegges. Noen klarte dog å gjemme unna hundene sine i fjellene og i templer langt unna storbyene.

På grunn av at schæferhund var det eneste unntaket pga. sin status som militærhund prøvde noen raseentusiaster å lure seg unna ordren gjennom å krysse sine akitaer med schæferhund og å gi dem vestlige navn.

Da andre verdenskrig var over var akita-stammen drastisk redusert i antall og eksisterte i tre særpregede typer: 1) Matagi-akita, 2) Mastiff-akita, og 3) schæferhund-akita. Dette forårsaket en meget forvirrende situasjon for rasen. Rett etter krigen var det de tyngre mastiff-akitaene som vant på AKIHO-utstillingene. Denne typen ble meget populær blant amerikanere som, etter krigen, var blitt stasjonert i Japan.

Samtidig begynte for alvor oppbygningen av rasen mot den hunden vi kjenner i dag. Omtrent et dusin renrasede akitaer overlevde andre verdenskrig og det er disse rasen i dag er bygget på. Det ble arbeidet hardt med å gjenoppbygge rasen, enda en gang, som renrasede Matagi akita men det kom til å ta mange år. Først på starten av 1970-tallet kunne man ane sluttresultatet av alt arbeid som var lagt ned, og rasen begynte å ligne dagens akita.

Hachiko – Den lojale hunden

Hachiko, født i Odate i 1923, ble en nasjonalhelt da han hver kveld i ti år dukket opp på Shibuya stasjonen i Tokyo for å vente på sin eier, Dr. Ueno, som døde da Hachi var 1.5 år gammel.

Hachiko ble et symbol på rasens lojalitet overfor sin eier og er foreviget som en bronsestatue ved Shibuya Stasjonen i Tokyo

Mastiff-akita.

Hachiko

Den første offisielle akita standarden ble laget av NIPPO (Nipponken Hozonkai) i 1933, AKIHO (Akita Inu Hozonkai) adopterte denne i 1934 og reviderte den i 1955. En tredje forening, AKIKYO (Akitainu Kyokai) skrev sin første akitastandard i 1948.

JKC og FCI standarden for de japanske hundene ble laget rundt 1955, med utgangspunkt i de tre overnevnte standardene. I 1964 ble Akita anerkjent som rase av FCI.

Akita 1970

Akita 2016

Japansk Akita

Amerikansk Akita

Norsk Akita Klubb og rasen i Norge.

I 1976 ble det etablert en felles nordisk raseklubb for akita og i 1984 ble et interimsstyre valgt for en Norsk Akita Klubb. I 1985 ble NAK offisielt stiftet. De første akitaene i Norge dukket opp på slutten av 1960-tallet og disse var importert fra Japan. Da akita kom til England fra USA på 1980-tallet, ble det også importert hunder av amerikansk type derfra. Hunder fra Frankrike og Italia dukket også opp på norsk jord. Pga. lite avlsmateriale og kostbar import med karantene, fikk vi etter hvert det vi kalte en «nordisk type» som var en mellomting mellom den «amerikanske typen» og den «japanske typen».

1. januar 2000 ble rasen delt i to på basis av fenotype, vi hadde nå «Akita» i gruppe fem og «Great Japanese Dog» i gruppe to. I ettertid kan man nok si at vi satt igjen med "Svarte Per" da den amerikanske typen fikk et forsprang, mens den japanske i mange år slet med effektene fra tidligere innkryssninger.

Bilder: Noen av de mestvinnende akitaene i Norge (2015-2016)

Bruksområder

Akita er en sporvillig hund som arbeider rolig og systematisk i sporet. Den blir brukt til jakt på både småvilt og fugl, samt elg, bjørn og villsvin, men fungerer best som båndhund da den er stille.

Den blir også brukt som ettersøkshund, lavinehund, brukshund, sporhund, førerhund og til lydighet og agility. Den er også brukt som trekkhund, selv om den ikke er noen sprinter, men har stor utholdenhet. I dag blir de stort sett brukt som familiehund, men setter pris på litt ekstra mental stimuli for å fungere optimalt. De er rolige og bjeffer lite.

Helhetsinntrykk: Akita er en stor, robust, solid bygget, velbalansert og med rikelig substans. Tydelig kjønnspreg. Meget stolt med dempet verdighet.

Helhetsinntrykk: Essensen i rasetypen er holdningen, den er stolt, selvsikker, verdig med sterk utstråling og god balanse. Den skal være behagelig å se på, "Beauty in Silence" som å betrakte et Bonsaitre

En akita trenger tid på å bli ferdig utviklet, de anses å være tilnærmet ferdig utviklet i 3-4 års alder.

Kjønnspreget sitter i uttrykket, ikke i kroppsmassen. En tisper vil ha et noe mykere uttrykk. En voksen akita er kraftig uten å være tung.

*Bilder: Hode tv.: Voksen hannhund, hode th.: Voksen tisper
Øverst tv.: Voksen hannhund, øverst th.: Voksen tisper.
Nederst: Hannhund og tisper.*

Bemerk: Robust betyr ikke at den skal være grov, men kraftig uten å være tung. Essensen i rasetypen er stolt holdning, selvsikkerhet og sterk utstråling.

Viktige proporsjoner: Mankehøyde:kroppslengde 10:11, noe lengre hos tisper.
Adferd/temperament: Behersket, trofast, håndterlig, lærevillig.

Viktige proporsjoner: Tispene er ofte noe lengre i kroppen enn hannhundene. Hunden skal gi et balansert, og ikke et luftig helhetsinntrykk (ikke være for langbeint). De foretrukne proporsjonene mellom mankehøyde og brystdybde er 10:5.

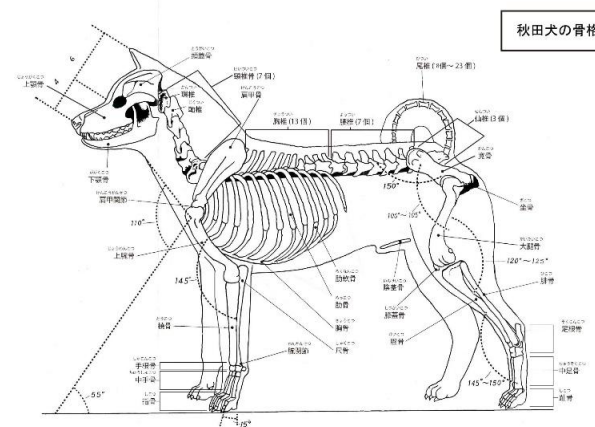
Adferd/temperament: En akita skal ikke være utagerende, heller ikke sky eller aggressiv. Det er viktig at en dommer håndterer hunden på en respektfull og vennlig men bestemt måte uten å nøle. Akitaen skal oppføre seg, se ut som, samt utstråle en japaners verdighet.

Korrekt

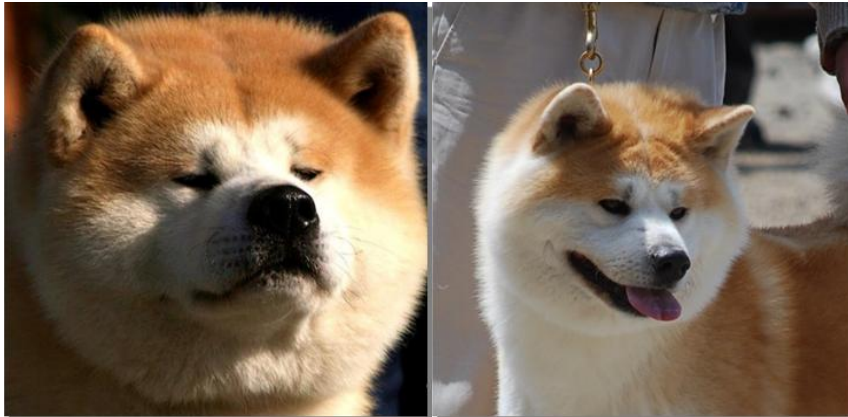
Kort

***Skalle:** Størrelsen harmonerer med kroppen. Bred panne med tydelig pannefure, uten rynker.*

Hode: Hodet skal harmonere med kroppen. Kinnene er viktige for helhetsinntrykket. Det er rasekarakteristisk med «polarhundsøyne» (litt tykke øyebryn/puter over øyebrynsbuene).

Pannefure: Det bør være en grunn, men tydelig pannefure som løper mellom øynene mot nakkeknølen, uten rynker.

*Bilder ovenfor: Til venstre: Korrekt hode med litt tykke øyebryn og bred panne med pannefure. Til høyre.: Uønskede rynker.
Bilder til høyre.: Korrekte panner og øreplasseringer.*

Stopp: Markert. **Nesebrusk:** Stor og sort. Lite og noe diffust pigment kun tillat hos hvite hunder, men sort foretrekkes.

Stopp: Stoppen er moderat, hverken for flat eller for bratt. Stoppen kan noen ganger gi inntrykk av å være mer markert pga putene over øyenbrynsbuene.

Nesebrusk: Hos en hvit hund kan nesebrusken ha et gråskjær, men det ideelle er sort. Et minimum er at det er mørk pigmentering rundt nesebrusken. Rosa/upigmentert nesebrusk er ikke ideelt.

Øverste bilder t.h.: Korrekte stopp

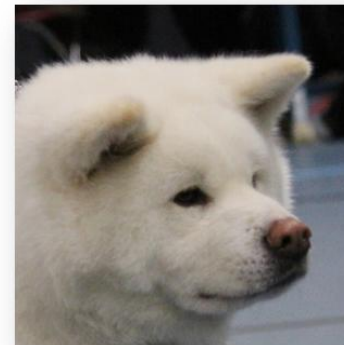
Nederste bilder t.h.: Nesebruskfarge hos hvit. NB: Lepper og øyeåpninger skal være godt pigmenterte.

For bratt

Korrekt

For flatt

***Snuteparti:** Moderat langt, kraftig og bred ved basen, avsmalnende, men ikke spisst. Rett neserygg. **Lepper:** Stramme.*

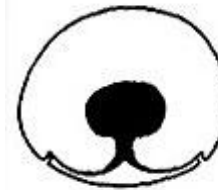
Snuteparti: Må ikke være for kort og heller ikke for snipete. Ideelt er snutelengde : panne = 40 : 60

Lepper: Ikke ønskelig med løse hengende lepper. Akitaen har et underfundig, overbærende og smilende uttrykk.

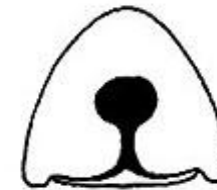
Nederst tv.: Løse hengende lepper er ikke ideelt.

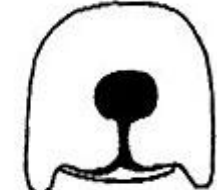
Til høyre: Moderat langt og ikke snipete snuteparti med stramme lepper (tisper)

Korrekt

Feil: Triangulær

Feil: Rektangulær

Kjever/tenner: Sterke tenner. Saksebitt. Kinn: Moderat utviklet.

Kjever/tenner: Passe godt utviklet underkjeve. Skal ikke dominere profilen.

Kinn: Gode kinn med rikelig pels er rasetypisk og bidrar til det rette uttrykket.

Bilde: Korrekt underkjeve

Bilde: For lite underkjeve

Bemerk - Det finnes akitaer med altfor lett/dårlig utviklede underkjever. Dette er ikke korrekt for en hund med en opprinnelse som jakthund. NAK ønsker at dommerne er oppmerksomme på dette og bemerker det. Underkjeven skal være passe godt utviklet, **men skal ikke dominere profilen.**

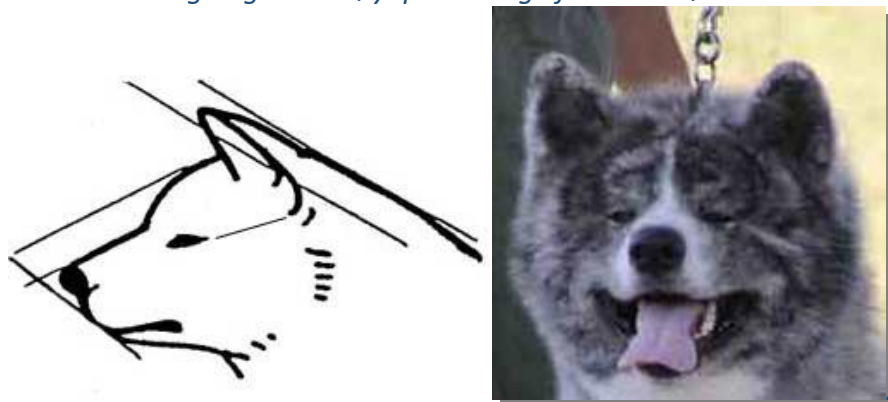
Bilder: Gode kinn med rikelig pels

Øyne: Forholdsvis små, nesten trekantede pga. noe opptrukket ytre øyekrok. Plassert med moderat innbyrdes avstand. Mørkebrune, jo mørkere jo bedre.

Øyne: Runde øyeåpninger er ikke ideelt, men noe rundere hos de tigrete er akseptabelt. Dette kommer fra de hundene som tilførte den tigrete fargen og skal ikke anses som en feil. Det er ikke uvanlig at de lysere tigrete akitaene har noe lysere øyne, og det er ikke å anse som en feil.

Øyeåpningene skal heller ikke være for små, eller øynene for lyse, da det forstyrrer uttrykket.

Tegning: Noter øyeplassering i forhold til ører

Bilde oven th: For små øyeåpninger

Bemerk: Formen og plasseringen av øyeåpningene er **meget viktig** for det verdige uttrykket. Formen skal være som en ulik triangel som er lengre horisontalt. Hvis avstanden mellom øynene blir for liten, vil det gi akitaen et strengt og nervøst uttrykk. Er øynene for bredt plassert, vil uttrykket savne våkenhet og intelligens. For små øyeåpninger er ikke ideelt hos rasen og kan, i ytterste konsekvens, lede til entropion i avlssammenheng.

Ører: Forholdsviss små, opprettstående, tykke, trekantede, avrundete ørespisser, ansatt med moderat innbyrdes avstand, peker lett forover.

Ører: Ørestillingen er **meget** viktig for uttrykket (stoltheten). Den skal være som en forlengelse av nakkens overlinje og danne en nakkebue. Ørene skal ikke være plassert tett som hos den amerikanske akitaen. De skal heller ikke være plassert for lavt ned på hodet, som hårspenner. Det foretrekkes at ørene er tykke og har rikelig med pels på og i ørene, da den skal beskyttes mot kulde. Tuppene er avrundete.

Her stiller de tigrete seg igjen litt annerledes da de, av samme grunn som at øyeåpningene kan være noe runde, også kan ha ører som er noe større og noe tynnere.

Bilder t.h.: Korrekte ører.

*Illustrasjonen under:
Korrekt ørestilling og øreplassering i midten.*

Hannhund

Tispe

Korrekt lutning på ører

Hals: tykk og muskuløs, uten løs halshud, i harmoni med hodet.

Hals: En stram og velbalansert hals, med en tydelig nakkebue er med på å fremheve hundens stolte holdning. Halsen skal ikke være for kort eller ha løst halsskinn.

Bilde over: Korrekt hals med vakker nakkebue

Bilde under: For mye løst halsskinn samt for lite utviklet underkjeve.

Bemerk: Nakkebuen bidrar til den typiske silhuetten til akitaen, med ørene som, grovt sett, blir er en forlengelse av nakkens buede overlinje.

*Forlemmer. **Skulder:** Velutviklet, moderat skrånende. **Albue:** Godt tilliggende. **Underarm:** Rett. Kraftig benstamme. **Poter:** Tykke, runde, hvelvede, samlede.*

Forbeina skal bære det kraftige hodet, den tykke halsen og det godt utviklede brystpartiet, samtidig som de må tåle påkjenningen av raske bevegelser.

Skulder: Steil skulder og overarm er ikke ønsket.

Underarm: Håndleddet skal være lett vinklet. Dette fordi de må være fleksible pga. rasens bakgrunn som jakthund i fjellområdene i Japan.

Poter: Flate, sprikende poter er meget uønsket og ikke funksjonelt.
Under: Korrekte poter med korrekt, lett vinklet mellomhånd.

Bemerk: En akita er en langsomt voksende hund og er ideelt sett ikke ferdig utvokst før den er rundt 3-4 års alderen. Steil skulder, knappe vinklinger i overarmen og for lite forbryst er ikke ønskelig. Man må huske på at dette er en hund med opprinnelse som jakthund.

Bilde: En velbalansert hund med korrekte vinkler og utmerket benstamme.

Kropp. **Rygg:** Rett og sterk. **Lend:** Bred og muskuløs. **Bryst:** Dypt, velutviklet forbryst. Moderat hvelvede ribbein. **Underlinje/buk:** Godt optrukket.

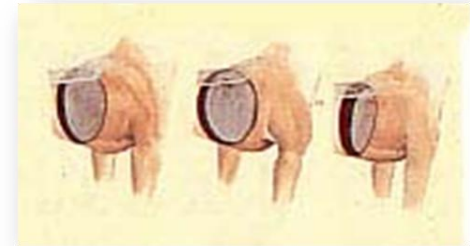
Bilder: Til venstre: Korrekt underlinje.

I midten: Korrekt front.

Til høyre: For bred front.

Tegninger: t.v. Korrekt = eggformet, i midten: Feil = rund, t.h.: Feil = for smal

Bemerk: Man skal omtrent få plass til en knyttneve mellom frambeina ved brystkassen. Brystkassen skal være velutviklet. Bakbeina bidrar til kraften og spensten som er nødvendig for bevegelsene fremover.

Halen er høyt ansatt, tykk, båret godt rullet over ryggen, rekker nesten til haseleddet når den dras ut.

Halen skal balansere hodet. Den skal være rikelig behåret. Den skal ikke være flatt båret over ryggen og ikke ligge ned på låret. Halen skal ikke være for kort da den har en funksjon. Den skal kunne dekke og beskytte snutepartiet på vinteren når hunden krøller seg sammen.

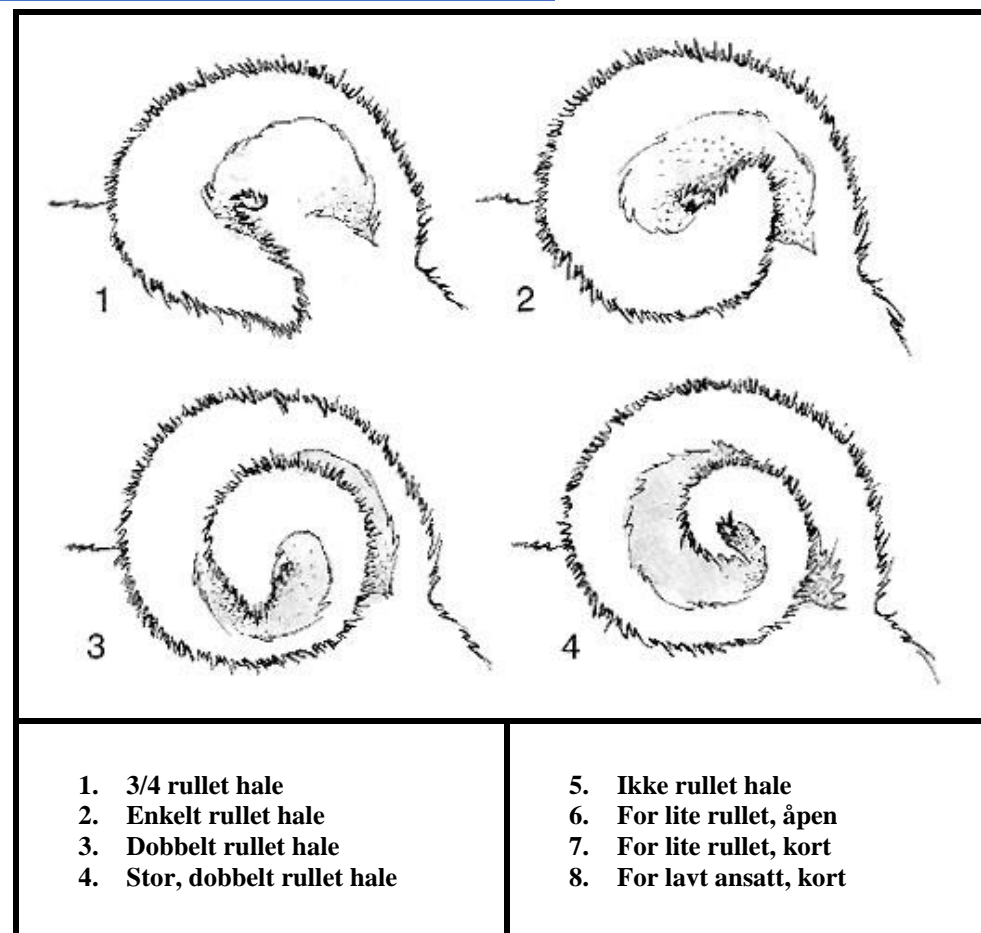
Det ideelle er at halen bæres høyt, som en ellipse, og «balanserer» hodet og nakkebuen sett i profil.

Bilde: En korrekt hale er høyt ansatt og skal balansere hodet i proporsjon.

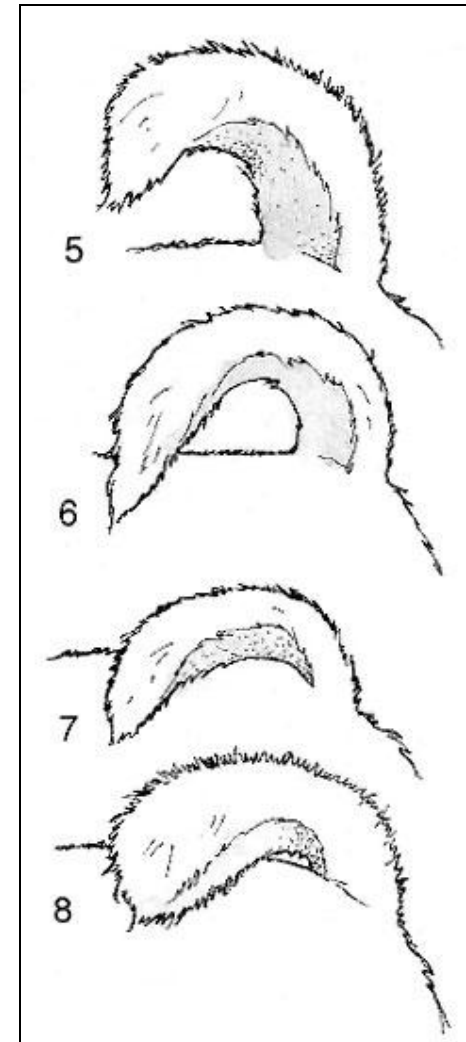
Bemerk: Man trenger *ikke* å dra ned halen for å måle om den er for kort. Det er ikke uvanlig at den ytterste delen av halen er hardt ringlet og det vil medføre ubehag hvis man prøver å rette den ut.

Det har begynt å dukke opp for korte haler på rasen, noe som ikke er ønskelig.

Tegninger: Korrekte haler 1-4

Bilde: Halen skal være høyt ansatt.

Tegninger: Ikke korrekte haler 5-8

Baklemmer. Helhetsinntrykk: Velutviklet, sterke. Moderat vinklet. Poter: Tykke, runde, godt hvelvet og samlet. Bevegelser: Spentstige og kraftige.

Helhetsinntrykk: Ikke høye haser.

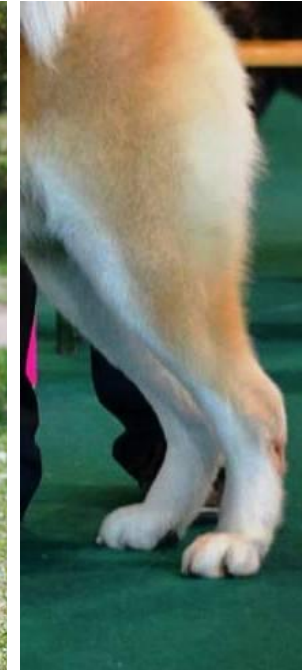
Poter: Flate, sprikende poter er meget uønsket, ikke funksjonelt og skal bemerkes.

Bevegelser: Spentstige, flytende bevegelser, svevetrav.

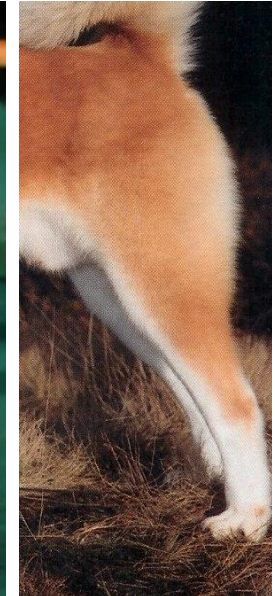
Under: Korrekte bevegelser.

Venstre: Korrekte vinkler

Midten: overvinklede bakben

Høyre: Smale lår og dårlig knevinkel

Pels. Hårlag: Dekkpelsen grov og rett, underullen bløt og tett. Manken og bakparten dekket med noe lenger pels. Pelsen på halen lenger enn resten av kroppen.

Hårlag: Pelsen er ikke like stri som hos shibaen og kvaliteten varierer med kjønn (tispene kan ha noe bløtere pels) og farge. Den «strie pelsen» finner man oftest på manke og hale. Pelsen skal være utstående og isolere mot kulde samt være vannavstøtende. Den skal ikke være flat og inntilliggende, den men ha rikelig med underpels og mye isolerende og myk underull.

Det finnes flere pelslengder, men den skal aldri være bølget. Lang pels er diskvalifiserende.

Til høyre: Et par varianter av pelslengder.

Under: Langhåret

Bemerk: Akita distriktet kalles "yukiguni" = snødistriktet, og av den grunn er korrekt pels på akitaen viktig.

Farge. Rød; sesamfarget (rød fawn med sorte tupper); tigret; hvit. Alle nevnte farger, unntatt hvit, må ha «urajiro» (=hvitaktig pels på sidene av snutepartiet, på kinnene, på undersiden av kjeven, halsen, på brystet, magen, undersiden av halen og på innsiden av beina).

Rød: «Blass» rødfarge er ikke en feil. Rød varierer fra lys til mørk rød, men den skal ikke ha rødfargen til en irsk setter. Den ideelle rødfargen har et innslag av oransje i seg.

Det ideelle er at den røde fargen sprer seg nedover benene og frem på brystkassen, men for mye spredning av fargen vil også gi mindre urajiro, så det er en balansegang. Rødfargen bør helst ikke bli så utbredt som hos en shiba da det vil påvirke helhetsinntrykket.

”**Urajiro**” er et japansk ord for de lysere partiene man finner på ”undersiden” av hunden - ”ura” betyr ”under overflaten” det som er nærmest jorden. Disse tegningene finner man på alt fra spekkhoggere, ulver, rever, ekorn, med mer., og hos mange hunderaser. Urajiro skal gi et inntrykk av at partiene med hvitt er dyppede i mel for å gi en gradvis overgang til fargen.

Bilder: Forskjellige nyanser av rød akita. Alle er korrekte.

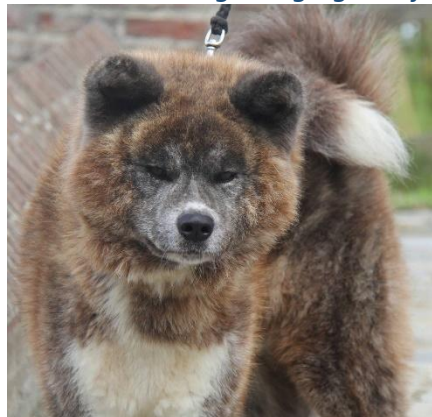
Tigret: En tigrering skal være tydelig med ikke for brede mellomrom mellom stripene da det forstyrrer helheten. Hos tigrete hunder er det vanlig at man ikke ser så tydelig urajiro. Tigrering er et mønster som vil ligge utenpå "urajiro" og kan dekke det helt eller delvis, noe som gjør at urajiro isteden for hvitt er grått med striper på snutepartiet. Dog må hvitt på poter og ben, haletipp, under mage og på brystet være tilstede.

De kan være sort tigrerte, rødtigrerte og sølvtigrerte. De sistnevnte kalles "shimofuri" som direkte oversatt betyr nedfallende frost eller marmorert.

Urajiro følger den røde fargen, av den grunn er den mer tydelig på de rødtigrete. På sort- og sølvtigrete er det «irish spotting» som gir de tydelige hvite tegningene hos hunden og som da danner «urajiro». Det er ikke alltid de tigrete har hvitt bliss, hvitt over eller rundt snuten, eller hvitt på kinnene, men det er ikke en feil.

Grunnfargen skal ikke dominere og tigreringen må være tydelig.

Bilder: Eksempler på akitaer med korrekt tigrering og "urajiro".

Hvit: Hvite hunder skal fortrinnsvis være «blåhvite» uten rødskjær i pelsfargen. Dog er det ikke uvanlig at de har noe rødskjær rundt øreåpningene. Det er viktig at fargen er ensfarget hvit.

Til høyre: Sesamfarget.

Nederst: Korrekte hvitfarger

Hvite markeringer: En hvit flekk på nakken eller halvkrage er ikke feil. En hel, men ikke for bred, hvit halskrage er ikke ønsket, men er ikke en alvorlig feil. Helheten og utstrålingen er viktigere. Det er en uskreven regel at hvite sokker ikke skal gå høyere enn til albuen.

Diskvalifiserende feil: Tegninger på hvit bunn = pinto.

Fregner, spetter på snuten og på benene. Det vil ofte være mer synlig på en kraftig pigmentert (rød eller tigret) og skal ikke regnes som en feil. Helheten og utstrålingen er viktigere.

Blå eller sorte flekker på tungen: Regnes som en feil hvis det er mye og godt synlig, men ellers teller helhetsinntrykket og utstrålingen mer.

Øverst: For bred halskrage som forstyrrer helheten, ikke CK kvalitet.

Nederst: Eksempel på en ikke korrekt tigrering hvor grunnfargen dominerer, ikke CK kvalitet.

Størrelse

Mankehøyde: Hannhunder 67cm +/- 3cm, tisper 61 cm +/- 3 cm.

Feil: Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er, skal graderes etter hvor stort avviket er i relasjon til rasebeskrivelsen.

- Manglende kjønnspreg
- Over- eller underbitt
- Manglende tenner
- Blå eller sortflekke tunge
- Lyse øyne
- Kort hale

Diskvalifiserende feil: Hunder som viser tegn til aggressivitet og/eller har fysiske defekter som påvirker hundens sunnhet skal diskvalifiseres.

- Ikke opprettstående ører
- Hengende hale
- Lang pels
- Sort maske
- Tegninger på hvit bunn

Hva vektlegger hjemlandet hos rasen?

Hode og uttrykk samt en velbalansert kropp er de viktigste elementene ved bedømmning av rasen i Japan.

I JKC's dommermanual har de en poengskala for vektlegging av de forskjellige detaljene hos rasene ved bedømmelse.

For Akita gjelder følgende:

- 20% Hode
- 5% Hals
- 35% Kropp
- 10% Bevegelse
- 5% Mentalitet
- 5% Hale
- 10% Farge
- 10% Pels

Litteraturliste/Kilder

Dr. Mitsuhiro Fukuda: JKC (*Japanese Kennel Club*) dommer

Mr. Kosuke Kawakita: JKC dommer

Mr. Toshitsugu Watanabe: JKC dommer

Mr. Satoshi Bessho: JKC President 2017

JKC: DVD for judging the Akita

JKC: "Judging the Akita", av Hiroshi Kamisato, Shigeru Shimada, Keiichiro Kozaki. Teginger: Yoko Yamamoto

JKC: "The Illustrated Breed Standards" Volum II, April 2006 Editor: Standards Committee of the Japan Kennel Club. Ansvarlig utgiver: Takemi Nagamura. Teginger: Yoko Yamamoto

Mr. Keiichiro Ogasawara: tidligere President i Akiho (Akita Inu Hozonkai)

Mr. Keiichiro Kozaki: Akiho dommer

Akihos medlemsblad. (Red. anm. Akiho er hvor mestparten av alle akitaer i Japan blir registrert.)

"*Akiho Honbuten*", av Peter van Der lugt

"*Dog Man: An Uncommon Life on a Faraway Mountain*" av Martha Sherrill

www.northlandakitas.com

www.nihonken.org

